



# LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

## LO GRAN PRESTIDIGITADOR DEL SIGLE.



Tothom sab que d'aquesta cuba no se'n poden treure més que 40 milions; pues are ván á veure com jo'n trech '65





LO TERMÓMETRO.



Es un instrument singular lo termómetro: aquesta mitja cana que medeix lo fret y la calor, tranquil sempre, sense queixarse, pujant y baixant. segons á la temperatura l' hi donga la gana d' escalfarse ó de refredarse.

Y no hi dongan voltas: ell es fiel y exacte, com papeleta de la contribució ó ministre al firmar la nómina.

Vostés, es un exemple, al mitj de l' hivern tindrán un incomodo, s' acalorarán, y si 'ls diuhen: «Avuy fá molt fret» respondrán: «Donchs á mí la pell me crema.»

Y pel contrari, vindrá l' istiu ab la seva xafugor, y una dona á qui estimavan, sobre la qual tenian posadas totas las esperansas, los deixarà ab un pam de nás, per un altre; y no podrán evitarho, per calor que fassa, 's quedarán més frets que un caramell de glás.

Lo termómetro no reb impresions de cap mena. Pénjinlo part de fora de la finestra, y aixís l' hi donga la serena de la nit, ó l' bati 'l sol del mitj dia, allá mateix lo trobarán sempre, com á l' Orovio al ministeri de Hisenda, penjat; pero ferm: encogintse ó estirantse, recorreguent alternativament tots los graus de l' escala, y dihentlos ab la seva veu muda:—Tápat si fá molt fret, ó bé: *Treute la samarreta* quan s' acosta 'l temps de la bonansa.

Los militars y 'ls termómetros tenen més de un punt de contacte.

Uns y altres han de tenir ó argent viu ó esperit: uns y altres revelan si ván calentas ó si ván fredas; y perque la comparació siga més complerta, uns y altres tenen *graus*.

Aixís per exemple un país: sota cero. Los paisans aném sempre per avall.—Soldat ras, cero. Aquesta mena de ceros precedits de una unitat donan á n' aquesta un valor immens.

Dos, tres, quatre, cinch graus sobre cero, vels' hi aquí 'ls primers graus de la milicia, cabos y sargentos primers y segons, subintents; es á dir militars qu' encare están endarrerits, que no tenen l' escalí de la influencia.

Capitá, temperatura templada. Ja es un home que mana una companyia: ja es la base per un pronunciamient.

Pronunciantse, la temperatura cambia brusquement, y devegadas se puján tres ó quatre graus tot de un plegat. N' hi ha moltíssims exemples.

Pero arriba un moment en que 'l termómetro puja de una manera fabulosa, casi increíble, y es quan lo colocan junt á l' encesa estufa del presupuesto. Llavors á l' escalfor de aquell foc, per alimentar lo qual lo país *paga l' estella*, lo termómetro puja fins á l' ebullició, y s' ha vist termómetro que tenia 'l grau de coronel, y no ha parat fins á obtenir lo de Capitá general.

També n' hi ha molts exemples.

Lo partit liberal-conservador tenia un termómetro que pujava sempre.

Un dia vá trasladarse á Sagunto, y la temperatura del partit que casi 's moria de fret, vá escalfarse com la del cos de un pobre malalt que s' embolica ab sis ó set flassadas.

Després de Sagunto lo termómetro mateix vá trasladarse á Cuba; y fassan lo favor de dirme: quin termómetro resisteix impassible aquella temperatura tropical?...

Naturalment, vá arribar fins als graus de l' ebullició. Diu que la gloria y l' entusiasme buillen ab molta freqüencia; y lo qu' es lo termómetro conservador, per més que algun mónstruo 's quedava fret, perque no tots los mónstruos tenen la mateixa manera de respirar que las personas, ja casi no podia arribar més per amunt.

Y á pesar de tot, tornant de Cuba encare varen colocarlo prop de l' estufa del presupuesto!

Avuy á n' aquest termómetro l' han tret á pendre l' ayre.

Y lo que en un principi era calor y vida perque pujés depressa, avuy s' ha tornat aygua freda, glás, indiferencia, fins despreci, perque baixi.

Pochs dias després de la cayguda de 'n Martínez Campos, deya en Cánovas: «La seva política es la política nostra, com nostra era la qu' ell feya: aquí continua gobernant lo partit liberal-conservador: no hi ha hagut cambi de principis, sino cambi de personas, etc., etc.»

Pero 'l termómetro sortia de l' estufa y se 'n anava á la finestra.

Las cosas s' han anat complicant.

En Martínez Campos fent lo bót, ha emprés un viatge per Andalucía, y mentres ell ha estat fora, creixent per part dels seus amichs l' afany de defensarlo, aprofitant la seva ausencia, un ministre, 'l Sr. Elduayn, ha tingut lo valor de ferli cárrechs terribles, de donarlo per inútil, de despreciarlo, y la massa conservadora, al revés de Saturno que 's menjava als fills, s' ha menjat al pare, sense considerar qu' es filla del héroe de Sagunto.

Aixó es lo que passa. Lo termómetro del partit liberal-conservador y l' atmósfera de aquest partit, modificada per en Cánovas, ja no s' avenen. Aquell ja no funciona á tenor de aquesta atmósfera.

Los graus de influencia que havia alcansat, vá perdentlos de dia en dia, y 'l partit que avants s' honrava ensenyantlos á tothom, avuy los desprecia.

¿Que succehirá?

Alguns diuhen que 'l termómetro torna á Madrid, y que 'ls amichs que l' esperan frisosos de venjansa, están disposats á ferlo pujar encare que siga acostant lo flam de un misto á la columna termométrica.

En aquest cas, jo 'ls asseguro que riurém. Una vegada vaig probarho, y la columna termométrica vá pujar tan rapidament, que arribant en un instant al cap-de-munt, y faltantli espay per dilatarse, tot de un plegat vá reventar de tal manera, que ab una mica més m' esguerra.

Jo no diré que succeheixi tant. Ni 'u vull, ni 'u desitjo.

Pero are com are ja tenim una cosa, y es que l' un se arrepenteix de haver contribuít á la fortuna del altre.

¿Ditxós lo dia aquell en que de las dugas fieras no 'n quedarán més que las quas!

P. K.



SEGONS sembla á Madrid no 's parla aquests dias sino de una cosa, y es de ferro-carrils, de milions y d' empresas.

Grans negocis improvisats, grans fortunes improvisadas, grans capitals reunits de repent: no sembla sino que Madrid siga la California.

Y encare dirán que la capital d' Espanya no es una ciutat industrial?...

Si senyors: es allá ahont hi há més caballers d' industria, que tenen per primera materia la tonteria y la paciencia del poble espanyol.

Al veure aquestas fortunes, y aquests milions, jo proposo una cosa: que del ferro carril del Noroest no 'n digan pás ferro-carril.

¿Saben com n' han de dir?

Oro-carril, res de ferro.

Manera de organizar una empresa al istil del dia:

Se crea un concell de administració, que per lo regular no administra res, compost de personas importants de las que son al poder y dels partits que més ó menos fácilmente poden pujarhi; y 's tira pel dret sense contemplacions. Aixís, governi qui governi, las empresas tenen bons padrins, y se surten de tot.

Y 'ls electors sempre mansos, donant lo vot al que posa á rédit la seva influencia.

Y per acabar, aquí vá un arrafo de un article titolat *Los delinqüents politichs*, tret de un periódich moderat de Madrid.

«¿En qué 's diferencia l' infame saltejador que guanya una fortuna despullant á inermes passatjers, amagat á la sombra, trabuch en má y al crit de «dineros ó la vida», del que s' enriqueix en las alturas de un puesto públich protejint ab l' influencia que l' hi presta 'l carácter oficial, la terminació de negocis que significan la ruina de una familia ó de tota una comarca?»

«¿Es un funcionari que roba al Estat, abusant de sa posició y de las circunstancias? Pues que se l' anomeni pel seu nom verdader y no fém al llenguatge cómplice de la perversió general.»

Que 'ns dispensi 'l periódich.

Jo no 'm atreveixo á anomenarli, perque en aquest pais ai que diu la veritat, lo penjan.

Ha mort D. Miquel Llimona, actor del teatro catalá.

Es una pérdua sensible per aquell teatro, perque encare que no era Llimona un actor de primera forsa, desempeñava 'ls papers ab molta conciencia y contribuía al bon conjunt de las obras.

Al seu enterro ván assistirhi numerosos actors, literats y artistas, y al passar l' enterro per davant de Romea, la orquesta tocá una marxa fúnebre y 's depositaren sobre l' ataüt varias coronas.

Sembla que l' empresa d' aquell teatro pensa celebrar lo benefici á que tenia dret lo difunt, cedint los productos á sa desconsolada familia.

Sembla que al últim se disposará que las execucions capitals no sigan públicas, verificantse dintre de las presons.

Aixó es un cop mortal per la pena de mort. Aixó es lo mateix que dir, que la pena de mort se dona vergonya de anar pel carrer.

Lo patíbul s' amaga: un altre dia compendrán qu' es absurdo y monstruos, y desapareixerá del tot.

La tragedia *Joan Blancas* de Ubach, vá tenir un éxit molt satisfactori, y s' ho mereix: es una obra seria, escrita ab gran talent y verdaderament interessant. Vagin á veurela.

Las representacions del drama *El registro de la policia* que 's posa á l' Espanyol, se contan per plens. Diumenje 's donará la quinta representació.

A Reus vá celebrarse 'l carnestoltas ab molta tabola.

La societat *Alba* vá guarnir una cova, en la qual hi havia sis carratells de bonas begudas figurant las aigües maravellosas de Lourdes. Una numerosa concurrencia vá anarhi en peregrinació, y mancos y coixos y esgarrats bebent un trago 's tornavan sans y drets. Las músicas tocavan mentres duravan los miracles la *Marsellesa*, y 'ls himnes de Riego y de Garibaldi.

Lo més bonich vá ser que aquesta societat vá sortir providencialment castigada per una burla semblant. Figúrinse si se n' arrepentirá tota la vida, sapiguent que tenia un bitllet de la rifa de Reus, y que ván tocarli 'ls 800 duros.

A Cassá de la Selva una societat autorisada per la llei anava á donar un ball, y apesar dels estatuts, y apesar de tot, l' arcalde vá privar lo ball, presentantse al saló acompanyat del jutje municipal y de gran aparato de forsa.

Los socios del casino de Cassá volian ballarla grassa, y 'ls conservadors no hi ha remey, volen que la ballin magre.

Ja ha sortit lo número primer de la *Granizada* de Apeles Mestres. Es inútil que fassa l' elogi de un amich y de un dibuixant á qui vostes freqüentan cada senmana. Mirin l' anunci, y corrin á comprar l' obra de un artista y de un home de humor. Al cap de vall no s' arruinarán: val un ral cada mes.

Conferencia de demá á dos quarts de onze en l' Ateneo Barcelonés: entrada pública: *Cultura moral é intelectual* per D. Juan E. Llado.

Lo *Diari Catalá*, ha introduhit una important millora que té d' agradar molt als seus suscriptors especialment á las suscriptoras. Consisteixen en la publicació d' un suplement titolat *Modas y labores* ilustrat ab figurins y objectes de labors de senyoras.

Dirigit per la senyora Moncerdá de Maciá y col·laboranthi varias senyoras, es un bon medi d'inginyer pel colega perque 'l sexo bell s' interessa en lo catalanisme.

Que 'm regalín tot l' or del mon, y no 'm donen entened de ser emperador de Russia, perque que digan lo que vulgan, aquest cárrech ja es inguantable.

Un dia surt á passeig, prenent lo carril, y nihilistas, que ja se l' hi han menjat lo pensament, preparan una mina, ab lo sant intent de tirarho tot enlayre, aixís que 'l tren passi.

Are aquest dia arriba un telegrama dihent que havia descubert una mina de dinamita, que anava á parar fins á palacio.

Y dos dias després, un segon telegrama donant compte de que un' altra mina ha estallat fent volar un trós de palacio, causant la mort de 18 guarnicioneros.



das y deixantne 45 de ferits. De manera que á dreta lley are han de comensar á cavar á veure si 'n descubreixen un' altra.

Pobre emperador de Russia!  
Es difícil que 'ls nihilistas arribin may á tocar-lo, ni á tiros, ni ab minas; pero apesar de tot, jo no l' hi arrendo la ganancia.  
- Si á mí 'm passa la meytat que á n' ell soch home mort.  
Naturalment, com que sempre estaria vigilant no dormiria, y 'm sembla que 'm moriria de son.

LO DEJUNI DEL PARE PERE.

—¿Diu que som á la quaresma y que havém de dejunar?  
Déu me 'n quart: lo cos del home no admét cábalas ni enganyis.  
Menjar bè es tan necessari com dormir y respirar.  
Jo podrè ferho fè als altres, pero ¿ferho jo? Jamay.  
Que dejunin los més mansos; lo qu' es jo no m' hi avinch pas.  
¿Oy que no panxeta mèva?  
¡Ca, qu' es cas!

Bèn mirat tè poca solta l' obligarse á passar fam per seguir costums antigas.  
Prou que 'n vaig passá uns quants anys fent lo boig per las montanyas, quan anava ab en Saballs empaytant aquesta trepa de condemnats liberals  
Bah! Que dejunin los tísichs; lo qu' es jo no m' hi avinch pas.  
¿Oy que no, panxeta mèva?  
¡Ca, qu' es cas!

Jo no tinch ni fills ni fillas, ni puch may tenirne cap; solzament tinch la... neboda que á la fi 'm vindrá á heredar.  
Tot lo que ara jo estalvihi, anirá á pará á sas mans; ¿y encara fora tan tonto de ajupirme á dejunar?  
Que dejuni qui no tingui; lo qu' es jo no m' hi avinch pas.  
¿Oy que no, panxeta mèva?  
¡Ca, qu' es cas!

Quan predico que 'l dejuni es un mérit tant preciát, sempre 'm sento escapá 'l riure: ¡qu' es un mérit! Vaja y tal!  
Ves á mí qui lograria ferme estar d' omplir bè 'l pap.  
Francament, jo no tinch mérits y d' aquests no 'n voldrè may.  
Que dejuni aquell que hi cregui; lo qu' es jo no m' hi avinch pas.  
¿Oy que no, panxeta mèva?  
¡Ca, qu' es cas!

Aixís, assentat á taula, gangosament va parlant un home de cara xata, esquiladet y afeytat, donantse cops á una panxa tant amplassa y colossal que hasta 'l mateix Fontrodona arribaria á envejar.  
Com un llop menja y estripa y tot llepant l' últim plat encara diu:—¿Jo dejunis?  
¡Ca, qu' es cas!

C. GUMÁ.



A s' ha comensat lo período de la veda. Queda prohibit cassar y pescar.  
Y á pesar de la prohibició jo sè qui continuaré pescant com si tal cosa, y sobre tot jo sè qui cassará.  
Los constitucionals seguirán tirant l' am.

Y 'ls fiscals de imprenta ab l' escopeta de la lley d' imprenta al coll, tirant sobre 'ls periódichs.

L' Orovio 's disposa á llegir en lo Congrés alguns projectes.

¡Que volen que 'ls diga! Al llegir aquesta noticia, la pell se 'm torna de gallina.  
Me sembla que venint de l' Orovio no poden ser projectes, sino *projectils*.

En Martinez Campos després de fer l' andalús, sembla que vol anarse'n á Extremadura.  
Y are 'l públich assegura que, cansat de gastar flema, tè la resolució *extrema* de alcansar venjansa *dura*.

—¿Y com ha quedat la famosa qüestió del seminari? preguntava un curiós á un de cala ciutat.  
—No hi ha res fet encare, y es difícil que 's fassa res.  
—¿Y aixó? No se n' han cuidat alguns advocats?  
—Per xó mateix; perque totas las qüestions del mon son sencillas, fins que 'ls advocats s' hi fican de per mitj.

L' empresari de la construcció del ferro carril del Noroest se diu M. Donon.  
Totas las paraulas acabadas en *on* revelan un aumentatiu.  
Donon, donchs, es un aumentatiu de Donar, y vol dir un senyor que *dona molt*.

En las disputas sostingudas entre Albacete ministre de 'n Martinez Campos y Elduayen ministre de 'n Cánovas, lo més xocant es la posició del senyor Orovio que ha sigut ministre de l' un y del altre.  
Ell no 's perturba per res, tè una colecció d' armillas per tots los gustos, y una colecció de manaments, que com los de la lley de Déu s' enclouhen en dos: «Manar y remanar.»

De com creix la prosperitat del país en mans del govern de 'n Cánovas.  
Parla lo Sr. Albacete y diu:  
«Quan jo vaig sortir del ministeri de Ultramar lo déficit del pressupuesto de la Isla de Cuba ascendia sols á tres milions de duros. Avuy ascendeix á 7 milions.»  
Que digan lo que vulgan: governant en Cánovas, tot presenta certa grandesa aterradora: fins los déficits.

Bismark demanant més que cap pobre.  
Nada ménos que are demana 11 regiments més de infantería y 49 baterías més de artillería: total: un augment de 27,000 homes en l' exércit.  
Jo coneixia una ninyera que la afició als soldats vá ser la seva desgracia.  
No seria estrany que á n' en Bismárck l' hi succehís lo mateix.

Aquest dia vaig llegir en un periódich un cas molt raro.  
Se tracta de un prussí que vist de perfil representa pèl costat dret un home de uns quaranta anys; y pèl costat esquerra un vell decrepit, plé d' arrugas y de xacras.  
Aquest cas está sent l' estranyesa dels metjes de Fransa y Alemania.

Donchs mirin, jo coneix un partit polítich que presenta 'l mateix fenómeno y no se 'n estranya ningú. Lo partit liberal-conservador.  
Tè mitja cara jove y l' altra mitja plena d' arrugas.

Lo periódich diu que 'l prussí viu de la seva malaltía, recorreguent las clínicas de Europa y ensenyantse.  
Pues mirin: lo partit liberal-conservador també viu de la seva malaltía, sense moure's de casa.

Lo Sr. Albacete, ministre qu' era de Ultramar en temps de 'n Martinez Campos ha pronunciat un d' aquests dias un magnífich discurs en contra de 'n Cánovas.  
Gran disgust entre la majoría y gran satisfacció entre 'ls amichs del general: no podia de menos.  
Jo proposo ferli un regalo. Un bon ganivet de Albacete, ab aquell lema á la fulla: *Yo defiendo á mi dueño*.

Després de Jules Favre, un' altra eminencia de la república francesa, acaba de baixar al sepulcre.  
Mr. Cremieux, advocat, que ha mort á l' edat de vuitant' anys.

Una anecdota de Mr. Cremieux:  
Estava fent un dia la defensa de uns acusats, y

alguns individuos del Tribunal ván adormirse. No més que 'l president estava despert.  
Llavors Cremieux, deixant la fuga del discurs, vá comensar á esplicar detalls de la manera més pesada.  
—Senyor advocat, vá dir lo president: jo desitjaria que condensés tots aquests detalls.  
—No hi ha cap inconvenient, vá respondre en Cremieux; aixó no depen sino del temps que duri la son dels senyors del tribunal. Quan ells se despartin tornaré á reanudar lo meu discurs.

Lo dia dels reys al poble de Villalba Sasserras, lo rector vá donar entenent á varias donas y canalla de anarlos á rebre, sortint de la població á la nit, fins á un bosch ahont varen trobarne un ab lo seu criat que 'ls vá repartir atmetllas y turrons.  
Mentres tant vá apagar-se 'l llum, y á las foscas... á las foscas no 's véu res.  
Lo rey y 'l criat eran l' escolá y 'l campaner ab la camisa fora de las calsas y la cara enfarinada.  
Que Déu mantinga 'l bon umor al rector de Villalba Sasserras, y al seu remat d' ovellas la santa llana.

Dinhen que molts treballadors tapers s' han declarat en huelga.  
Lo govern voldria que també 's declarassin en huelga las oposicions.  
Com que las oposicions en tot hi posan taps.

Pregunta un periódich de Madrit:  
«Podria saberse ja quantas familias han sigut socorregudas ab motiu de l' inundació de las provincias de Llevant, y quina cantitat ha rebut cada una d' ellas?»  
Per are ningú respon.  
Nosaltres podém dir que á no ser en Muñoz, la premsa madrilenya y la premsa y 'ls estudiants de Barcelona, molts d' aquells infelissos s' haurian mort de fam y de fret.  
Sempre lo mateix: las cosas de palacio, ván despacio, aixó quan arriban á puesto, que molts vegadas se quedan pèl camí.

Un periódich ministerial de Madrit, diu que elogiá n' en Cánovas es un deber de conciencia.  
Estich conforme ab lo que l' hi respon un periódich:  
—Si senyor, es un deber de totas las conciencias bèn alimentadas.

¡Quin modo de progressar!  
L' altre dia á Valencia vá ser prés un noy de sis anys y mitj que habia robat una manta.  
Cá: si 'l dia menos pensat llegirán en un periódich:  
«Una criatura de tres dias, en l' acte de durla á batejar, vá robar lo rellotje del seu padrí.»

Una anecdota curiosa.  
Al tornar á Fransa Lluís XVII, obligat á donar la carta constitucional al poble, enrahonava sobre las condiciones dels diputats.  
—Jo opino, deya un ministre, perque fém com á Inglaterra, y no percibeixin sou.  
—No: respongué 'l rey: si no cobraven sou nos sortirian massa cars.

Apliquin lo qüento <sup>\*\*\*</sup> empleats d' Espanya, que ab lo que se 'ls ha senyalat, apenas ne tenen per viure.  
Surten molt cars.



- A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
1. XARADA 1.ª.—Bacallá.
  2. ID. 2.ª.—Nav.
  3. MUDANSA.—Cinta, pinta, tinta.
  4. ANÁGRAMA.—A tipar, patria, pirata.
  5. TRIANGUL.—Passarell  
Passare  
Passar  
Passa  
Pas  
Pa  
P
  6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Cartera.
  7. CONVERSA.—Toros.
  8. GEROGLÍFICH.—Lo Sol es l' origen de la llum.  
Han endevinat totas las solucions los ciutadans Ciri Pascual y Riffenyo; n' han endevinadas 7 Pa y Naps y N. B. y P; 6 Guardia-civil; 5 Sicuterat y Pernada; 4 Cassador de



Veda, Noroest, Pau Piñol, Desconsolat y E. Rosés; 2 E. M. R. y Sarsuela; y 1 no més Joan.



### XARADAS.

#### I.

Tersa, primera, segona,  
més curt, sols que fa canguelo,  
es lo del Monte Carmelo  
molt aprop de Barcelona.

Aixó sè qu' es positiu  
perque D. Tot m' ho vá dir  
y ell m' ha dit que 'l vá medir  
tres vegadas, l' altre istiu.

CÓMICH D' HORTA.

#### II.

No 's poden fer tot de res  
com sol fer D. Seraffi  
perque tè prima al revés;  
are, dos tres tinch entés,  
diu: la Laya es poch per mí.

PAU SALA.

### ENDAVINALLA.

Quant ús de mí vulgas fer  
molts cops me tens de donar,  
y t' alegre ó t' entristeixo  
segons lo que 'm fás cantar.

MEROLBOCONGOF.

### ANAGRAMA.

Quan un sach es vell, es prima.  
Pèls billars veurás segona.  
Es un sér virtuós tercera  
y quart cosa ordinariota.  
Si no hi quinta per faltarte  
detalls, tè cinch lletres, home.

SATA NAs.

### QUADRAT DE PARULAS.

Sustituir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.<sup>a</sup> ratlla una cosa qu' espanta á las criaturas; la 2.<sup>a</sup> un producte hò por beure aygua; la 3.<sup>a</sup> fruit de arbre bosquetá y la 4.<sup>a</sup> lo que fás ab la robá que portas.

C. Loñip.

### TRENCA-CAPS.

Ampurias, Santander, Nápols, Ginebra, Espanya,  
Torruella, Rosas, Inglaterra.

Colocar aquests noms en columna de manera que las primeras lletres dongan lo nom de una vila catalana.

C. Piñol.

### CONVERSA.

—¡Ola! ahont vás, Ramon?  
—A casa 'l Tano.  
—Y aixó? Perqué?  
—Perque vull demanarli...

—Quartós?  
—Buscau. Que ja ho hem dit.

J. M. MOTA.

### GEROGLÍFICH.

TR Olot  
M  
POR

B. MANLLEUENGH.

Décima relacion de la suscripcion de LA CAMPANA DE GRACIA á favor de los obreros sin trabajo.

	Reales cénts.	
Suma anterior.	751	75
J. M.	20	»
Total.	771	75

### CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Cómich de Sant Gervasi, Gail d' Antequera, Pere Burrango, Reginxolat y E. Xamaneyas.

Las demás que no 's mencionen no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans E. Rosés, Un saetre, A., Fortuny, Porté de cal Bisbe, Bernat Xinxola, Pardalet, A. P. A., Rosaris, Sicuterat y Tomás Argentino.

Ciudadá J. Mirambell: Publicarém lo geroqlílich.—Frare G: Idem la conversa.—B. Escuder V. No estranyi la falta de contestació: apenas varem rebre la seva poesia vá anar á las caixas

per publicarse; pero per l' abundancia de original vá quedar en l' ayre. Cónstili que l' hem rebuda y que 'ns agrada.—Pere Ventura J: Publicarém la conversa.—E. Badia: No hem publicat los seus versos, perque després al examinarlos més detingudament hi hem trobat algunas incorreccions. Per exemple, en la segona estrofa *tast y Estat* no consonan.—P. Ognimod: Insertarém lo que 'ns envia.—Creixams: H'ma alló no es un epigrama, sino una indecencia.—J. B. y C. San Feliu: Si no pot prebarse l' identitat de la persona, no 's pot dir sense compromís.—P. F: La cantarella que 'ns envia es fluixa: tal vegada seria l' altra la que varem escullir.—Socio del Alba: Gracias per la noticia y l' enhorabona per la rifa.—A. M. Breda: Mirarem de complaure 'l la senmana entrant.—Corresponsal: Cassá: Queda complascut.—R. S. Cornellá: La senmana entrant ni parlarém.

### ANUNCIS.

**PARIS-MURCIA.**—Edició francesa publicada á favor dels inundats d' Espanya.  
Preu 5 rals la edició económica y 14 rals la de lujo.

**PARIS-MURCIA.**—Edicion en español, dibujos, texto, autógrafos, iguales á la edicion francesa.—Precio 8 rs. ejemplar.

**MURCIA-PARIS.**—Numero escrito por literatos españoles en muestra de agradecimiento á la caritativa Francia.—Precio 2 rs.

**PARIS-MURCIA** de *La Campana de Gracia*, per supuesto en catala. Parodia imitant lo publicat á Paris. Conté multitud de dibuixos y notables escritos.—Val 4 cuartos la edició económica y 1 rai la de lujo.

**ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA PER 1880.** Si volen ferse un tip de riurer, comprintlo que sols val 1 rai y conté escritos y poesias dels millors autors catalans humoristichs y multitud de dibuixos del senyó Apeles.

Se venen en la libreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.



S' ha posat á la venta lo primer cuadern d' aquest album d' artista que ja cal que corrin a comprarlo aixis que surti. *La Granizada* 's publicarà en 12 cuaderns, un cada mes, a ralet cada un. L' Album complet contindrà uns 500 dibuixos y costará, naturalment, 12 rals.

Acabada la publicació s' encuadernarán los exemplars que quedin ab una bonica cuberta al cromo feia espressa per l' Album y que 's vendrá separadament, y se aumentará 'l preu dels exemplars.

Punts de venda: en la Administració, Libreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, y en las principals librerias d' Espanya.

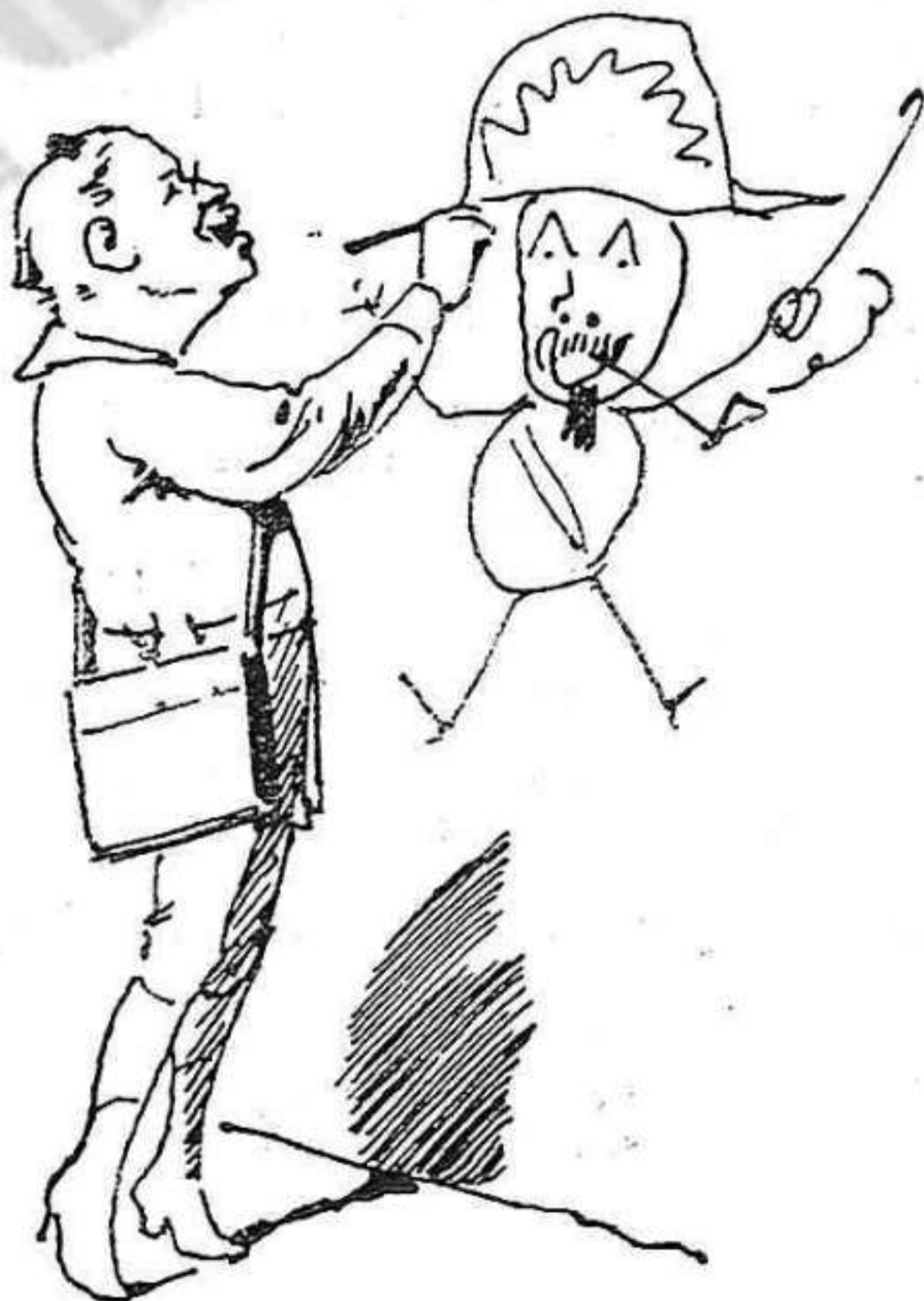
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

### COSAS DE LA SENMANA.



De davant molt tocarli la barbata.



Pero de darrera... al rey fán banyas.



Encare que torna curat de la gargamella 'm sembla que no farà més que galls.